

Sagnet om Nordlandsfjellene

I årtusner har eldre sjøfolk fortalt et sagn til de yngre "skårungene", slik at de skulle kunne navigere seg fram langs Nordlandskysten. Vil du høre hvordan fjellene i Nordland fikk sine navn? Det var en gang...

Langt nord i Hålogaland satt to gubber på hver sin side av Vestfjorden og stirret olmt over mot hverandre. Ikke var de særlig gode venner - da begge ville være størst. Ulike var de også i sinnelag, for den ene var fjellbu - den andre sjømann.

I vest var det **Vågakallen** som satt i sin høye stol, tusen meter over havet ved Henningsvær. Hele Lofotens tindeverden og Vestfjorden med millioner av torsk var hans rike. I årtusener hadde han skuet over fjellheimen og havet, trosset storm, havdønn og Tors hammer - og han tok det han hadde lyst på.

Tvers over Vestfjorden på øya Landego satt **Landegomøya** og gløttet lengselsfullt over mot Vågakallen. Han var hennes hemmelige elsker og hadde satt barn på henne, til tross for at hun på sett og vis var forlovet med **Blåmannen** nord for Sulithjelma. Landegomøya var helt fortapt i Vågakallen. Om morgenen så hun purpurkåpen hans, og om kvelden skinte solen i gullkronen på hodet.

Vågakallen hadde bare en sønn. Han het **Hestmannen**, fordi han alltid satt til hest. Det var en ustyrlig og vill krabat. I kringel med far sin stakk han heimefra og bosatte seg i Svolvefjellet i lag med **Svolvegeita**. Han vokste snart far sin over hodet, og det var ikke tilrådelig å komme nær Hestmannen når han slo seg løs i sin villskap.

I øst satt **Suliskongen** og vokter sitt rike. Han var konge over de mektige fjellviddene og villmarken med skog og vann inne ved grensefjellene mot Sverige. Av og til lo han lurt i skjegget, for ingen andre enn han selv visste at fjellene under foten hans gjemte umåtelige rikdommer av koppermalm og andre viktige metaller.

Likevel var de to gubbene Vågakallen og Suliskongen enige i én ting: Ungdommen var ikke lenger til å styre!

Suliskongen hadde nemlig syv døtre, som daglig gjorde livet surt for ham. Til slutt visste han ingen annen råd enn å sette dem ut på Landego med Landegomøya som guvernante. Deretter fikk han leid sørfra ei særdeles tekkelig barnepike som het **Lekamøya** til å ta vare på de viltre jentene. På Landgo levde de syv døtrene godt og rolig i solglansen, og på vinternettene spilte nordlyset

over denne idyllen.

Men så ei natt i mai satt Hestmannen i fjellet sitt ved Svolvær og glodde over Vestfjorden til Landego. Der fikk han se Lekamøya og **de syv søstrene** som badet seg i småbølgene under den lyse vårhimmelen. Da stakk villskapen frem i Hestmannen og han var straks i fyr og flamme. Han steg til hest i full rustning, slengte kappen over skuldrene og red i galopp de femten milene over Vestfjorden. Hjelmrusken valet i vinden der han jaget sørover og morilden i sjøen flammet som gnister fra hestehovene. Enda verre flammet øynene til Hestmannen, men Lekamøya oppdaget trollskaapen som kom farende. Hun forsto straks at her kunne hverken bønn eller motstand hjelpe, så hun samlet de syv søstrene om seg, og hele flokken tok veien sørover - i villeste jag.

Rødøyløva lå på vakt på sin plass og lyttet i anspent undring over en slik forunderlig larm og brus nordover i leia.

Suliskongens døtre fant snart at det var både narraktig og dumt å rømme slik. Dessuten var Hestmannen da en særdeles mandig og stram kavalier! Derfor kastet de av seg sine kapper, kappene falt ned og dannet øya **Dønna**. Så stilte de syv søstrene seg opp på rekke og rad og gjorde seg så innbydende de bare kunne: Først den yngste og slankeste - Botnkrona, så Grytfoten, så Skjeringen, så Tvillingene, deretter Kvasstinden - og lengst i sør den eldste, Breitinden. Breitinden hadde sågar en "lausunge" på nakken, men eventyrlysten lyste i øynene på alle sju.

Men de syv søstrene kunne ha spart seg alt strevet. Hestmannen hadde ikke et øyeblikks interesse for dem, det var Lekamøya han ville ha. Hun fortsatte flukten videre sørover og da hun kom til Tjøtta kastet hun fra seg bakstefjøla, kjevlet og spøet. Så hastet hun videre med sjumilssteg.

Da Hestmannen forsto at han ikke kunne nå henne igjen, løp raseriet av med ham. Han spente buen og sendte ei pil etter Lekamøya.

I fjellene nede ved Brønnøy satt en annen jutul og moret seg kongelig over denne forestillingen. Men da ha så pila komme farende, kastet han hatten sin ut i pilas bane. Pila fór tvers gjennom hatten, som sank i havet. Den ligger der den dag i dag, **Torghatten**, med hullet tvers gjennom. Lekamøya smatt over grensen til Nord-Trøndelag og var reddet.

Vårnatta er kort i Nordland, og i samme øyeblikk rant sola over kystranden. Alle trolla ble til stein der de sto og slik vil de stå til Jorda går under: Lekamøya på Leka, Torghatten ved Brønnøysund, De Syv Søstre på Alsten ved Sandnessjøen, Hestmannen i Lurøy - rett på Polarsirkelen, Rødøyløva ved Rødøy, Landego ved Bodø, Suliskongen ved riksgrensen til Sverige - og Vågakallen, høyt i sin stol over Vestfjorden.

Du kan selv få være med på å oppleve dette eventyret - som bare de nordlandske dager og netter kan gi!